

“Молим Вас, будите путник, а не туриста. Пробајте нове ствари, упознајте нове људе“...Ендрју Зимен

Драги дневнице,

Да ми је неко рекао да ћу овог лета посетити две величанствене државе не бих му поверовала! Планирала сам да идем са родитељима на море и са друштвом на планину али ми се указала прилика да посетим и Шпанију и Француску! Нећеш веровати.

Наиме, почетком августа, непланирано сам отишла са најбољом другарицом у Шпанију, тачније на сам север земље осмеха и сунца! Град Авилес, тик изнад Португалије! Само сазнање да ћемо проћи дуж целе Азурне обале и централне Шпаније како бисмо стигле до Авилеса нам је измамљивало осмехе.

Мали град Авилес се налази на северозападу Шпаније, у области Астуриас која је позната по својој препознатљивој музици и морским специјалитетима. Највећи утисак на нас је оставио шпански језик који смо први пут чуле уживо. Шпанци су иначе доста ниски, што је нама било неверватно. Оно што је на нас такође оставило утисак јесте чињеница да не говоре баш добро енглески језик, тако да смо се споразумевали “ногама и рукама” што нама није представљао велики проблем јер је било доста забавно. Шпанци су доста дружељубив и комуникативни и с правом могу рећи да су једни од најпријатнијих народа које сам упознала.

Што се тиче самог Авилеса, рекла бих да је грађен на необичан начин. За разлику од центра који садржи зграде које не личе једна на другу и где смо имале прилику да уживамо у веома необичним фасадама, споменицима и фонтанама преостали део града испуњен је зградама истог изгледа тако да су улице веома сличне. Једном смо се чак и изгубиле. Занимљиво је да су куће у старом граду изоловане, тј. одвојене високим капијама од очију знатижељне јавности. Стари град је испреплитан уским улицицама који садрже мале локале у којима смо имале прилику да купимо сувенире.

Имале смо ту срећу да смо боравиле у Авилесу баш у време када се одржавао Фестивал пива. У центру главног трга биле су постављене клупе и столови, а око њих штандови са различитим врстама пива и специјалитета из сваке земље! Пробале смо и њихово национално пиво Десперадос, веома необичног укуса и уживале у музици коју су изводили локални бендови.

Сам град не излази на море али је веома близу океана. Иначе, летње температуре у овој области су испод просека, тако да нам време није дозволило да уживамо у купању. Имале смо прилику да посетимо место које је удаљено око 100км, Рибадесел, а који излази на саму обалу. Ту смо провеле цео дан шетајући плажама и истражујући стари град. Плаже су веома необичне, камене, пуне стена и занимљиве за пењање.

Ево, док ти пишем осећам мирис Атлантског океана . Морам признати да је Авилес оставио на мене снажан утисак И да ћу једнога дана пожелети да га поново посетим.

Ана Улемек IV2

„ Путовања вас прво оставе без речи, па вас онда претворе у приповедача“. Ибн Батута

Драги дневниче,

Сматрам да су путовања велико богатство и да на истим можемо упознати разне културе и другачије људе, пробати неке нове специјалитете и видети разне, свету познате, знаменитости.

Захвална сам што сам имала прилику да посетим Аустрију и њен главни град, Беч. Овај град сам по себи одише лепотом али и брзим животом. Била сам очарана колико су старе бечке зграде, које датирају стотинама година уназад, очуване. Свака је посебна, другачија. Највише ми се допала чињеница да је читав град такав, без превише новијих грађевина, грађен у неком необичном складу и хармонији.

Центар града и запањујуће дуга улица Mariahilferstraße су права слика нашег времена, наше склоности ка куповини и обилажењу разних тржних центара. На тргу Св. Стефана може се видети невероватно висока и орнаментима украшена до најситнијих детаља катедрала Св. Стефана. Овај трг одише животом, препун је уличних уметника и ту можете чути, у било које доба дана, музику свих жанрова која покреће.

Као пример колико је старогрчка култура имала далек утицај, јесте зграда аустријског парламента која ће вас сасвим сигурно оставити без даха због своје аутентичности и необичног изгледа.

Предиван показатељ времена када је Хабзбуршка династија владала јесте и дворцац Schönbrunn. Овај дворцац је препознатљив по својој елеганцији, без претераних украса, али и по свом огромном врту, препуном разнобојног цвећа. У оквиру овог великог комплекса налази се мањи, летњи дворцац као и један од најстаријих 300 вртова на свету.

За све љубитеље адреналина увек бих препоручила одлазак до забавног парка Prater јер тамо, поред вожње великим Praterom, можете пробати и застрашујуће брзе и необичне вожње.

Наравно да се не рачуна да сте посетили Беч ако нисте пробали бечку шницлу или Моцарт кугле. Само пазите шта наручујете у ресторанима јер су порције огромне, али и укусне.

Ово моје путовање је било незаборавно, пуно малих „градских“ авантура и врло радо бих се вратила и све поновила!

Сара Лазаревић IV2

„За младе је путовање део едукације, за старије искуство“.
Францис Бакон

На крајњем југу Средње Европе налази се једна од некадашњих чланица СФРЈ, Словенија мала држава са нешто више од два милиона становника, са Љубљаном као главним градом који представља привредно, културно и политичко средиште државе.

Идрија је мали град на западу Словеније. Обухвата горњи ток реке Идријце, подножје планине Јавроник, а од Љубљане је удаљена 56 км. Данас, Идрија је град са око 6 000 становника, административни центар истоимене Општине Идрија. Град је познат по другом најстаријем и највећем руднику живе на свету, одмах после рудника у шпанском граду Алмадену, и по својеврсној изради идријске чипке. Иако данас рудник живе више не ради, Идрија се налази под заштитом УНЕСКА као локалитет баштине живе који је од изузетног значаја.

Ученици Гимназије Јурија Вега угостили су нас и ове године у свом дивном граду Идрији, а ми смо видели да нису сви ђаци из тог града већ свако јутро путују из околних места као што су Врхника, Логатец, Жири и Церкно као што је случај и код нас.

У породицама у којима смо били смештеми више смо се упознали са словеначким начином живота, храном, обичајима и културом. Захваљујући свом гостопримству и љубазности, наши домаћини су учинили да се осећамо као код куће.

Пробали смо нека од познатих јела словеначке кухиње која су домаћини сами правили. Жликрофе, словеначка гибаница, кремшнит, слане ролате домаћи сир и пршуту су нас одушевили.

Добили смо прилику да обиђемо њихову школу, град Идрију и сва знаменитости попут двораца Геверкенегг (градски музеј), Антонијев Ров (рударки музеј и улазак у рудник), Рударски дом, градско позориште, Цркву Свете Барбаре, Цркву Светог Антонија и градски трг.

Постили смо Љубљану и Шкофјанске јаме које су такође под заштитом УНЕСКА и град Пиран на обали мора, а од забавних активности имали смо час словеначког језика, часове уметности прављења чипке, ликовне уметности и хемије. У слободно време смо се заједно

окупљали у локалним пабовима и омиљеним местма за изласке, а како и не напоменути журку добродошлице у понедељак и опроштајну журку у петак.

Ово искуство нам је служило као подсетник да колико год се модерни начини живота оба народа разликују, ипак делимо исте корене и да нас пријатељски дух и даље држи на окупу. Оно чему се надамо је да ће ова новонастала пријатељства опстати и временом се само богатити, а оно што је сигурно јесте да је ово искуство било незаборавно за све нас.

Словенијо, хвала! Словенци, чекамо вас!

Ученици II године

„ Живот без радости, покрета и новине и није живот него голо постојање, робовање животу“.

Иво Андрић

Вишеград је град на истоку Републике Српске, БиХ. Налази се у котлини реке Дрине. Оно што краси Вишеград јесте мост на Дрини који је подигао Мехмед Паша Соколовић у XVI веку. Такође, од јуна 2014. године отворен је за посете Андрићград који је саградио Емир Кустурица у част нашег јединог нобеловца.

Цео град одише Ивом Андрићем. На сваком кораку се могу наћи сувенири са његовим ликом, цитатима, као и графити. Андрићград свакодневно посети око хиљаду посетилаца. Редитељ је успео да у граду направи град јер Андрићград има свој институт, библиотеку, биоскоп, места за преноћиште као и ресторане. У центру града се налази статуа Иве Андрића око које увек има људи који и фотографишу и знатижељно посмтрају.

Мост је на мене оставио велики утисак. Толико векова је прошло, а он је и даље ту. На средини се налазе проширења, где су се, како је Иво у роману написао, окупљали људи и пили чај. Живот касабе одигравао се на овој предивној грађевини. Мост је вековима спајао два народа, а уједно је И један од водећих симбола Андроцеве поетике. У Другом светском рату био је оштећен од стране окупатора, а сада је најугроженији национални споменик БиХ.

Вишеград треба свако да посети. Треба осетити историју и културу тог места. Чини ми се да су у овом граду озивљене мисли нашег нобеловца

Није далеко, увек ћу му се враћати.

Драги дневниче,

Коначно сам посетила Италију. И мени звучи сулудо, колико сам маштала о њој. Ипак, провела сам тамо читаве две недеље, путујући сама са другом, успут упознајући културу и људе и упијајући све око себе. Пишем ти ово да не бих заборавила те велике ствари, а ситнице памтим најлакше јер оне се не записују.

И тако... кренула сам на свој први волонтерски камп који се одржавао у парку Монтевекији недалеко код града Лека. Камп је одржан од стране волонтерске организације Legambiente. Радиле смо свакодневно по два или три сата на сређивању самог парка, успут наравно забављајући се и једва чекајући дивно спремљен ручак. Открићу ти тајну – нисмо пуно радили, мада сам чин волонтирања ствара осећај да помажеш и радиш нешто лепо за свет. Бар за тренутак не мислиш да си тако мали и имаш осећај да си важан.

Спавали смо у једном дому у парку. Кућа је јако стара али је одавала врло пријатну атмосферу. Сваки дан смо пробали традиционална италијанска јела. И да, јесам се била угојила неколико килограма али скинула сам ја то или бар радим на томе. Најлепши је био поглед на диван планински предо.. Јутра са маглом и вечери са оним летњим мирисом. Наравно, не смем заборавити да ти кажем да Италијани пију пуно. Вина и хране је било свугде.

Најбоље искуство је било упознавање са људима из Италије, Турске, Кине, Канаде, Украјине, Русије, Чешке и Француске. Упознала сам неке нове обичаје, пробала нову храну, чула о многим религијама, другачијим шалама и начину живота, сусрела се са новом музиком и плесом. На крају се испоставило да смо сви превише слични. Не могу да ти опишем колико сви имамо неке чудне нити које нас спајају и чине људима.

Посету Варене, Лека, Милана и само купање у језеру Комо не могу изоставити. Препознатљива архитектура Италије. Шарене куће и дрвени прозори. Могу ти рећи, север Италије је заиста богат. Можда су зато они сви тамо превише насмејани и срећни, или је ипак тајна у толиким виноградима. Можда све помало. Уске улице, висока мода, слаткиши и мирис тек печеног теста.

Памтићу вечерње приче, сладолед, поклоне, разговоре и то како нисмо хтели једни другима да кажемо збогом. Само наше шале и шетње. Гледање звезда падалица и причање о смислу живота и закључивање да је све ништа и да само треба живети. То је бар лако, ваљда. Обећање да ће другови доћи 2017. године у Србију и пробати ајвар, кајмак, проју, печење и ракију. До тада, свако само живи и путује.

Сад заиста могу рећи да путовања човека праве бољим и богатијим. Оно што сам проживела не могу да ти опишем и објасним на папиру. То је нешто што треба доживети, ништа више. Захвална сам што сам била у тој прелепој земљи уз обећање да никада нећу заборавити мирис језера Комо, сицилијански сладолед, пасту познату само северу Италије и звук воза који удаљава пријатеље исто колико их и спаја.

Твоја,
Анђела

Анђела Споладор IV1

„Путовање и промена места дају уму нову снагу“ . Сенека

Хеј, хеј! Ти што читаш! Да, ти. Јеси ли био некад у Немачкој? Ниси? Можда ти онда ово буде занимљиво. Пробај да прочиташ. Ако ти се не свиди, лако ћеш одустати.

Чудан је свет тамо. Одеш у Дрезден, град на Елби, на самој граници са Чешком. Датира из средњег века, припадао је Кнежевини Саксонији. Одеш тако у Дрезден, а из Србије си, па ти се учини метропола (додуше без метроа), целих 512 000 становника. Знаш да метропола нема никакве везе са метроом!? Уме то људе да зачуди. Метропола је пре у Грчкој био град под чијом је контролом нека колонија. Него да се вратимо нашој причи. Одеш тамо и схватиш да је за Немце Дрезден један од мањих градова. Подиђе те помало језа кад помислиш колико, заправо Немачка има становника и градва ако им је оволики само један од најмањих . Него, и кад је нешто мало, то је у Немачкој велико. Има Дрезден чиме да се дичи. Ја бих ти препоручио да погледаш Цвингер, двор Саксонског кнеза. Има и лепих цркава. На пример, требало би посетити Катедралу Св. Тројице или Фрауенкирхе. Ех да! И ако дођеш до Дрездена, на мање од сат времена возом посети Саксонску Швајцарску, обронке планина које подсећају на швајцарске Алпе, и испод којих тече Елба и за које мислиш да су на великој, а уствари су само на висини од 300 метара надморске висине.

Ако ипак више волиш град за вожњу метроом, брз, ужурбан и послован живот, шопинг, уличну музику или са много странаца, онда иди у Франкфурт. Ту ћеш објединити свеод најмонументалнијег до најмодернијег. Мајнхетн, тако га зову због облакодера лежи на Мајни и из њега потиче Гете. Није много већи од Дрездена. Има 670 000 становника али се тако лепо развио јер је економски центар Немачке. Тамо можеш да видиш Европску банку, Гетеову кућу и још много знаменитости, али и да повољно шопингујеш.

Желиш ли да осетиш како се модерно живи у неизмењеном старом граду? Посети Минхен. И у Минхену можеш да се возиш метроом. Има невероватних 1 300 000 становника! Трећи је по величини град у Немачкој. Ако одеш тамо, отишао си у најскупљи град којег краси Стари парламент, Максимилијанеум, Алианц арена, прелепи тргови улице и уличице.

Уживао сам у сав три града али и у у Берлину, кратко. Неколико сати. Како је било? Па, Немачка је невероватна, али кроз ове градове, може да се осети ширина, лепота и прилагодљивост времену.

ФортВорт, шеснаести по величини град у Америци, смештен је на северу Тексаса и зрачи западњачким шармом и традицијом због чега је познат као “Град каубоја”. Поред тога што се истиче по највећем родеу на свету има да понуди мноштво различитих културних установа попут уметничких музеја, галерија, научних лабораторија присутних у посебном делу града који се назива Културним дистриктом. Некада сасвим мало, монотono место за само неколико година забележило је невероватан раст економије, стандарда што је узроковало значајан пораст броја становништва. Данас, овде живи 833 319 људи, а број наставља да расте тако да је познат и по највећем забележеном пораст популације у свету. Шта ове бројке сведоче? Добар животни стандард, добре пословне прилике, културна дешавања, град се константно развија, а напретку се не назире крај.

Када чујете ФортВорт, Тексас шта вам прво пада на памет: да ли су то каубоји, ребарца на роштиљу и мексички бурито и такозвани каубојски плес? Или су то ипак уметност, бројни ресторани и jazz? Вероватно је прва асоцијација дивљи запад и све што он са собом носи али то је само делић свега што је присутно, а да бих дочарала колико живота, разноврсности и различитости ме окруживало, морам да завирим и искусим другу страну, не толико светски познату.

Опера, симфонијски оркестри, позоришта надмашују сва очекивања и оно што их чини толико утицајним јесте доступност, сваки грађанин је добро дошао што показује значајне резултате у развоју културе, друштва, социјалног живота и идеја. Заинтресованост је присутна због обиља активности, што је већа посећеност и жеља то су градски и културни центри стабилнији и као финални производ настаје срећа, узајамна срећа која одржава град живим. Овај циклус се развија и обнавља чинећи подручје све примамљивијим за живот. И баш овде моје путовање почиње.

Сећам се првог сусрета са улицама ФортВортха. Била сам одушевљена почевши од баналних ствари попут путева, дрвећа, мириса у ваздуху до људи, обичаја и начина живота. Широм отворених очију покушавала сам да упијем сваки детаљ, спазим свако дрво уредно посађено у редове којима на први поглед нема краја, продавнице крофни које су се појављивале на сваком ћошку док смо се возили и резгледали. Већ након првог дана имала сам бољу представу о томе како ћу живети следећих годину дана, које ћу навике стећи и на које ствари ћу морати да се адаптирам. Трчање у оближњем парку, људи са којима се мимоилазим ми се јављају са речима добродошлице пружајући подршку иако ме не познају и та узајамна подршка и поштовање је оно што ме нагони на размишљање. За тако кратко време ти људи су успели да ме промене, сада размењујемо осмехе и искрено говорећи, то је све што је потребно да ми улепша дан и омогући све из почетка. Породица је нешто што се посебно цени и викенди су дани када се дружење учвршћује.

Излети и посете золошком врту, акваријуми маили пејнтболс су део традиције која се верно чува.

Након прве недеље проведене са хост породицом, људима са којима сам развила посебну везаност почињем да уживам у свако недељном јутру која памтим по мирису цимета, доручак је спреман и чека нас на столу. И тако започињемо дан пуни ведрине.

Рециклирање, различите донације у добротворне сврхе и волонтирање сасвим су нормалан део свакодневнице, људи несебично помажу једни другима развијајући здраву заједницу и могу да кажем да осећај када схватиш да си део тима који се бори за нешто добро доноси спокој. Уз такву атмосферу и људе створила сам много лепих успомена које ћу са радошћу поделити са другима.

Прошла су три месеца од када сам овде и за све то време моје одушевљење ФортВортхом није избледело. Сваки дан откривам нешто ново, упознајем нове личности чујем нова мишљења и то ми измами широк осмех. Због тога једва чекам сутрадан, можда ме баш иза угла чека нова авантура.

Невена Марковић П2